

N. JUHÁSZ TAMÁS

Irodalom – film – biológia: A Xenomorf mint biológiai létforma

Lőrincz Veronikának és H. Nagy Péternek
H. R. Giger emlékére

Bevezetés

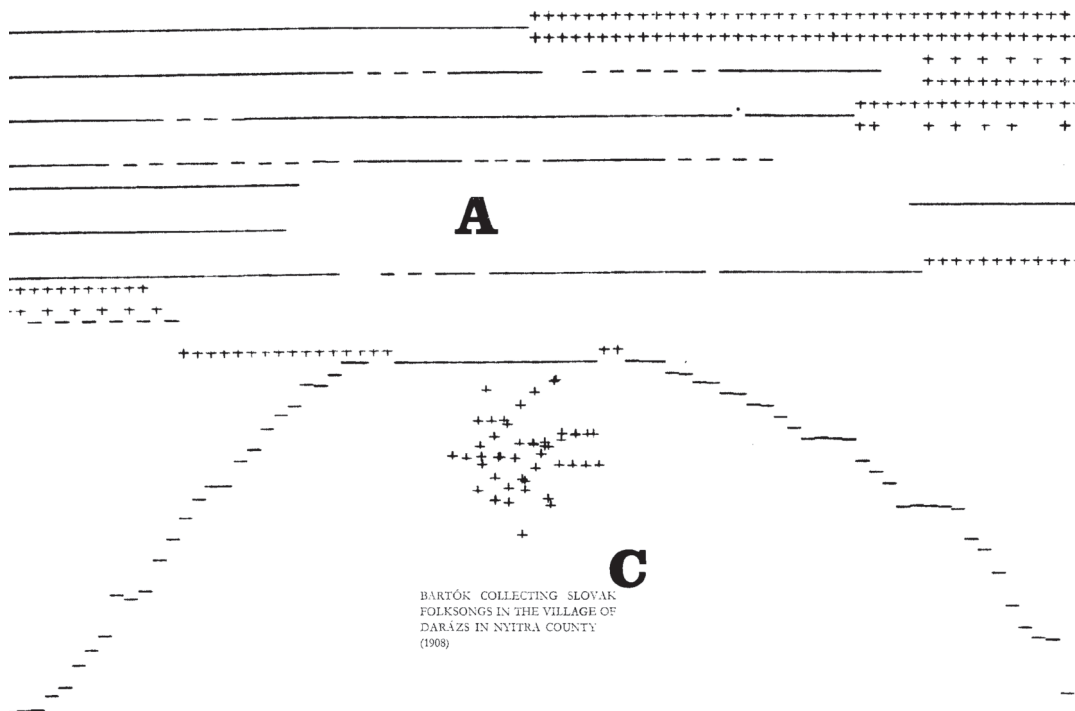
1979 óta beleégett az emberi elmébe a Xenomorfok képe. Van, aki rajong értük, van, akit megborzongat. Ridley Scott H. R. Giger zseniális festményei alapján megalkotta a filmtörténelem egyik legismertebb és legikonikusabb szörnyetegét. Az első film, *A nyolcadik utas: a Halál* sikerét követve James Cameron felvázolta a maga vízióját, amelyből megszületett *A bolygó neve: Halál* című film, amelyet a rajongók mind a mai napig az egyik legjobb filmnek tartanak a szériában, s amely jelentősen meghatározta az akkoriban ezekre a filmekre építkező képregények és az ezek alapján készülő regények történeteit. Bár a képregények és regények első sorozata igen kreatívan próbálta felépíteni saját világát az első két film alapján, ám a harmadik film megjelenésével ezek kikerültek a kánonból.¹ A második sorozat helyzete ebből a szempontból egy kicsivel jobb, ugyanis ezeknek a történeteknek már négy film volt az alapja, a szerzők ebben az esetben is próbálták szabadon kezelni az egyes eseményeket. Például Ripley halálát követően senki sem találkozott a Xenomorfokkal, ám a klónozást követően számtalan helyen felbukkantak stb. A harmadik sorozat első része az *Árnyékhajtsza* (nemrég jelent meg magyarul, és hamarosan a második kötet is kiadásra kerül), amely történeteit már megpróbálja mintegy kiegészítőként kezelni a már meglévő filmes kánonhoz képest. Jelen munkám célja, hogy ezekből a regényekből összegyűjtssem a lényekről szóló leírásokat, földi példákat hozzak egy-egy hihetetlennek tűnő jelenségre, hogy az olvasó lássa: ezek a fiktív kreatúrák valójában nem is annyira hihetetlenek, semmint azt elsőre gondolnánk.

1 A rajongók nagy része mindenesetre még mindig ezt az alternatív folytatást tartja a kánonnak. Egyesek véleménye szerint pedig ezek a történetek még mindig beépíthetők, vagyis részei a kánonnak.

A Tojás

Az Idegenek tojása megközelítőleg fél méter átmérőjű. Fontos jellemzője, hogy a filmekben és a regényekben általában mint „börtójás” van megemlítve. Amint az áldozat az ovoid közelébe ér, az érzékeli a mozgást, így a burookban található arcmászó aktívvá válik. A tojás a megnyílás előtt átlátszóvá válik, ez a jelenség csupán az első és a negyedik filmben figyelhető meg, illetve az első filmregényben

Kerekes László: **Partitúra**, 1971

olvashatjuk (a regényekben ez a „figyelmeztető” megnyilvánulás nem olvasható), ezt követően a tetején látható bemetszések szétnyílnak. Ezeket a regényekben általában húszszirmoknak írják le. A folyamat végeredményeképpen az arctámadó az áldozatra veti magát a tojásból. Az ovoid körül gyökérszerű rögzítő szárazakat láthatunk, amelyek több célt is szolgálhatnak magán a rögzítésen kívül: egyrészt lehetnek tápláló „gyökerek”, másfelől a tojás ezeken keresztül érzékelheti a potenciális gazdatest közeledését. Talán ezzel magyarázható az, hogy a Xenomorf parazita szinte pontosan a gazdatest irányába tudja kilőni magát. A tojások élettartama sem a filmekben, sem a regényekben nem specifikus, de az első filmregény és az *Acéltójas* regényben olvasható, hogy akár több száz évig is képesek passzív-aktívak maradni, amíg egy esetleges gazdatest nem kerül a közelükbe, hasonlóképpen az Orsóféreg tojásához, amely szintén képes életben maradni a földben hónapokig, akár évekig is.

A Királynőn kívül azonban van egy másik „módszer”, hogy az Idegenek tojásokat hozzanak létre. Ez a jelenet kimaradt az eredeti filmből (a rendezőiben már megtalálható), és a filmregényben is olvashatunk róla. Ebben az esetben nem szükséges a reprodukcióhoz egy uralkodó Xenomorf, mivel a lények képesek nem Idegen eredetű anyagot/gazdaszervezetet is átalakítani a váladékuknak köszönhetően tojássá. Így a lények elvileg ezzel a módszerrel is szaporodhatnak, vagy akár létrehozhatják a Királynőjük tojását.

Az Arcmászó

Az Arcmászó vagy Arctámadó a Xenomorf parazita mozgó „szaporítószerve”. Feladata lényegében annyi, hogy a kiszemelt gazdaszervezetbe juttassa az idegen lény lárváját,

éppen ezért a felépítése is nagyon funkcionális. Nyolc lába van és egy hosszú erős, izmos farka, amely tökéletes arra, hogy a humanoid felépítésű préda fejére illeszkedjen. Ezekkel a lábakkal körbeöleli az áldozat fejét, miközben a farkát a nyak köré tekeri. Ennek gyakorlati haszna is van a parazita szempontjából: a fark szorítóerejének köszönhetően a célpont fuldokolni kezd, így a légcső kitágul, s ennek következtében az Arctámadó könnyebben le tudja dugni bélszerű szaporítószervét a tüdőbe, ezen keresztül juttatja be a lárvát a testbe. A lény képes kis mennyiségű savat kiválasztani a szervezetéből, hogy így akár egy sisakot is szétmállasszon, csak azért, hogy elsődleges feladatának eleget tegyen. Érdekesség, hogy az első konceptuális rajzokon a lény ujjain még láthatóak egyfajta tapadókorongok (a polipokéhoz hasonló), hogy ezzel még inkább megtapadhasson az áldozaton, illetve a filmregényben azt is olvashatjuk, hogy egyfajta „szemkezdemény” is látható rajta, ezzel azt feltételezve, hogy másként is képes tájékozódni. Ez a megoldás csupán a forgatókönyv első változatában található meg, a végleges filmből már kimaradt. A lény kinézete a földön élő törfarkú rákra emlékeztethet minket leginkább (testpáncél nélkül). Talán ez az analógia az, amely tovább erősítheti a Xenomorfolk rovarszerűségét.

Az Arctámadó, miután elfoglalja pozícióját a prédán, képes arra, hogy a gazdaszervezetet életben tartsa, azaz alkalmazkodik a szervezet létszükségeihez. Az, hogy a lénynek szüksége van-e oxigénre vagy más, számára szükséges elemre, egyetlen filmen vagy regényben sem lett megemlítve, csupán az, hogy álkopoltyúkkal bír (*A bolygó neve: Halál*). Az álkopoltyúnak azonban nincs szerepe a légzésben, sokkal inkább a hormonális rendszerben és a széntartalmú elemek kiválasztásában. Ez már csak azért is fontos lehet a számunkra, mivel az Arctámadó egyfajta erős – ám nem halálos – neurotoxint juttat a préda szervezetébe, amely egy a kómához hasonló állapotba juttatja azt. Ennek a méregnek van egy másodlagos szerepe is, hatással van az áldozat rövidtávú memóriájára, így az elfelejti a támadást, s a Mellkasrobbantó parazita „születéséig” általában nem is szokott rá emlékezni (csak mint egy rossz álomra).

A lény nem támad olyan célpontra, amely nincs eszméleténél (*Feltámad a Halál c. könyv*), amely feltételez egyfajta intelligenciát, ugyanakkor csak olyan élőlénybe képes lárvát juttatni, amelynek légcsöve elég nagy ahhoz, hogy a bélnyúlványát lejutassa azon. Így kisebb emlősöket (pl. macska – *Végső megoldás a Halál*) és más élőlényeket nem fog megtámadni, a nagyobb test ezzel szemben nem jelent problémát (*Végső megoldás a Halál, Aliens vs. Predator: Préda*).

A földi bioszférában élő parazitákkal szemben a Xenomorfolk már csak azért is sokkal veszélyesebbek, mivel fajra nem specifikusak, így bármit prédának tekintenek, ami alkalmas lehet „megtermékenyítésre”. A megtermékenyítési folyamat filmenként, regényenként is eltérő időtartamú, a pár perctől (*Alien vs. Predator* filmregény), egészen egy teljes napig terjedhet (*Nyolcadik utas: a Halál*). Az *Alien vs. Predator* filmregény genetikai módosítással magyarázza az implantációs folyamat rövidségét: a Ragadozók ugyanis minél hamarabb szembe akartak kerülni a lényekkel, hogy levadászhasák azokat. A Földön létezik egy olyan darázs faj, a fürkészdarázs, amely az idegenhez hasonlóan élő szervezetbe helyezi saját utódait, amelyek aztán (a pókot) belülről pusztítják el. Szintén a darázsok fájába tartozik az úgynevezett woodoo darázs, amely hernyóba teszi le a petéit. Ez utóbbi már csak azért is érdekes, mivel a hernyó az implantációt követően (a peték hatására) agresszívvá válik más rovarokkal szemben, így védve a benne lévő lárvákat.

Az Arctámadókat a gazdaszervezetről nem lehet eltávolítani: egyrészt azért nem, mivel a lény inkább fizikailag károsítja azt (meg is fojthatja), másrészt a sebészi eltávolítás annak savas védőmechanizmusa miatt nem csupán a gazdaszervezetre, hanem a próbálkozókra is veszélyes lehet.

2 Ez az egy eset a *Feltámad a Halálban* volt látható, amikor Ripleyből kiemelték a Xenomorf királynő lárváját. Ennek a „könnyű” kiemelésnek magyarázata lehet az is, hogy az Idegen jelentős mértékben „kapott” Ripley génjeiből, s így a filmben szereplő lények nem tekinthetők „klasszikus” Xenomorfoknak. Érdekes, hogy amíg a filmben egyetlen köldökszínőr kapcsolja a lényt a gazdaszervezethez, addig a regényben hat is.

A megtermékenyítést követően ez a mozgó „szaporítószerv” elpusztul: esetenként vagy eltávolodik a gazdaszervezettől, vagy hogy biztosítsa az implantációs folyamatot, végig az áldozat arcán marad. Ennek a motívumnak sem a filmekben, sem a regényekben nincs magyarázata.

A Mellkasrobbantó

A Mellkasrobbantó az Idegen elsődleges, „újszülött” formája. Amíg a Tojás és az Arctámadó relatíve „konstans” formájú, addig a Mellkasrobbantónál már különféle variánsokat figyelhetünk meg, ez részben a gazdaszervezethez való genetikai adaptálódás következménye (azaz a Xenomorfok genetikailag is felhasználják a gazdaszervezetet), másrészt a kasztbéli különbségek is megfigyelhetők. A Heréknek látható egyfajta mellső végtag-kocsányuk, a Harcos kasztjának már egyértelműen kifejlődnek ebben a fázisban a végtagjaik. A Királynő lárván pedig megfigyelhető a kezdetleges „korona”. Ez utóbbinak tovább is tart az inkubációs fejlődési folyamata – esetenként a fejlődési folyamatot meghosszabbíthatja a gazdatest biológiai állapota is, mint például a cukorbetegség. Illetve a Ragadozókból kikelő lárváknál jól megfigyelhetők a fajra jellemző csáprágók (*Aliens vs. Predator: Requiem*).

A Mellkasrobbantó (Scott filmtörténeti jelentőségű jelenete) a fejlődésének végstádiumában olyan enzimeket bocsát ki, amelyek meglágyítják a gazdaszervezet csontjait és az ott található szöveteket, majd a kis lárva kirágja magát. Ennek következménye a kifelé álló bordák, amelyek olyan jól jellemzik a kis féreg áldozatait.

A Mellkasrobbantók eltávolítása a kánon szerint nem lehetséges (legalábbis erre nem volt példa egy kivétellel²), ugyanis a lárva fiatalabb korában egyrészt olyan mezőt generál maga körül, amely a szenzorokat is „elvakítja”, másrészt olyannyira beleépül a gazdaszervezetbe, hogy az eltávolítása mindenképpen annak elpusztulásával járna. Amennyiben mégis megpróbálják eltávolítani, úgy a lárva agresszív védekezésbe kezd (*Acéltojás*).

A filmekben nem látható a paraziták fejlődése, növekedése, ám a regényekből tudhatjuk (*Nyolcadik utas: a Halál, Acéltojás, Árnyék-hajsza*), hogy rengeteg táplálékra van szükségük, hogy a következő fázisba léphessenek. A Mellkasrobbantók méretüknek köszönhetően könnyen elbújhatnak, így eljuthatnak szinte bárhová. A filmregényben és az *Acéltojás*ban például megdézsmálják az élelmiszertartályokat, az *Árnyék-hajsza*ban a hullákat fogyasztják el, amelyekből kikeltek, hogy a szükséges proteinekhez hozzájuthassanak. Esetenként akár élő embereket is megtámadnak, és kiharapnak belőlük. Az *Aliens vs. Predator 2* videojáték bejátszása alapján pedig a lárva egy macskát támad meg és fogyaszt el (feltételezhetőleg off screen történik, csak a hangokat hallani).

A lárva, miután elegendő táplálékot fogyaszt el, levedli a bőrét, akár egy gyík, majd növekedni kezd, és rövid idő alatt „felnőtté”

válík. Ennek a folyamatnak a gyorsasága szintén nem konstans az egyes alkotásokban.

Az Idegen – Xenomorph XX121

Az Idegenek egyik legalapvetőbb kasztja a Here, amely bordázatlan felületéről ismerhető meg. Továbbá a Harcosoktól eltérően ennek a kasztnak a koponya elülső részén látható egy emberéhez hasonló csontkoponya is. A lény elsődleges feladata, akárcsak a hangyák vagy a méhek esetében, hogy a Királynőjük számára élelmet szerezzenek, illetve, hogy gazdaszervezeteket gyűjtsenek be a boly részére, amelyekből újabb Xenomorfok szülehetnek. Ezenkívül a Herék feladata a fészek létrehozása is, erre láthatunk példát a legtöbb filmben, és szerepük van a legtöbb regényben is. A Herék a Harcosokkal ellentétben ritkán támadnak, inkább megbújnak, és úgy vadásszák le áldozataikat.³ A *Nyolcadik utas: a Halál c.* regényben Ash (kutatótiszt és android) feltételezi, hogy a lény intelligenciája olyan lehet, mint a csimpánzoké, ám azt is feltételezi, hogy lehet annál nagyobb, csupán a kommunikáció formáját még nem találták meg. A *Bolygó neve: Halál*ban a lények intelligenciája jelentősen redukálódott, bár mindezek mellett a Xenomorfok képesek voltak kikapcsolni a világítást, ezzel is megzavarva a tájékozódásukat. Az, hogy ebben az esetben genetikai, ösztönös vagy valódi intelligenciáról beszélhetünk, nem lett bővebben kifejtve, ám az expanded universe típusú regények egyértelműen lebutítják az Idegeneket (*Idegenek a Földön*-trilógia, *Aliens vs. Predator*-trilógia, a filmregény nem része ezeknek). A Xenomorf a filmregényben kicsit másképp van ábrázolva a filmbéli lényhez képest, ennek az a magyarázata, hogy a regény egy korábbi forgatókönyv alapján készült. A regényben azt olvashatjuk, hogy „a hatalmas fejhez képest is roppant méretű szemekben megcsillan valami fény”. Azaz az Idegennek a regényváltozatban a filmhez eltérően határozottan szeme van. Ezzel szemben a második magyar kiadásban már a következőt olvashatjuk: „Mintha fény csillan volna meg egy szemem vagy egy fényes, fekete koponyán.” A változtatás csupán erre az egy „jelenetre” tér ki, ám a filmek ismeretében letisztította az eredeti szöveg „eltérését” a filmtől. A szemek kiiktatása a szövegből, illetve a látható koponya az Idegen koponyájában akár azt is feltételeztethetné, hogy a Xenomorf képes „látni”, ám mind a filmek, mind a regények ezt cáfolják. Az első film regényváltozatában úgy értelmezik, hogy a lény a cápákhoz hasonlóan, azaz elektromágneses hullámok alapján tájékozódik. Az *Alien Isolation* videojátékban a hangokat érzékeli a lény, míg a korábbi *Aliens vs. Predator* játékokban egyértelműen észleli a testek által kibocsátott feromonokat, s ezek alapján cserkészi be és vadássza le a prédáját.

Ugyancsak eltérő ábrázolás, hogy a regényben szereplő Idegen nem használja a második, belső álkapcsát, hanem a kezeivel öli meg az áldozatait. A filmekben ezzel szemben a lények leggyakrabban ezt a belső száját használják áldozataik megöléséhez vagy megbénításá-

3 Egy másik analógia szerint, amelyet az *Alien: Árményhaj-sza* című regény állít fel, a Xenomorfok viselkedésükben leginkább a *Jurassic Park* Velociraptorjaihoz hasonlítanak, azaz sokkal intelligensebbek, mint a korábbi regények lényei, képesek közösen tervet kidolgozni, kommunikálni.

hoz. A természetben ugyancsak találunk ezekre példákat. Az egyik a muréna, a másik a goblin cápa, amelyek képesek előrelökni az állkapcsukat (a murénának van egy belső állkapcsa is), hogy így elkaphassák a kiszemelt prédájukat.

A *bolygó neve: Halál* című film regényváltozatában az első találkozás során olvashatjuk, hogy az egyik Idegen lény farka végén, amely egyébként is alkalmas a préda leterítésére, megjelenik egy fullánk, amellyel meg is bénítja az egyik karaktert. Ezzel a fullánkkal bénítja meg az áldozatát, amelyre a megtermékenyítés vár, ugyanis a fullánk tartalma egy igen erős idegméreg, amely lebénítja a gazdaszervezetet. Mivel a karaktert Ripley-ék megmenetik, így azt is megtudhatjuk, hogy az idegméreg nincs más „negatív” hatással az emberi szervezetre, mivel az egy idő után feloldódik. Ez az apró momentum szintén a rovar/méh analógiát erősítheti meg a lényvel kapcsolatban.

Szintén jellegzetessége a lénynek a savas „vér”, amely igen hatékony védekezési mechanizmus. A lény egy olyan molekuláris savat képes kibocsátani, amely gyakorlatilag mindent képes igen rövid idő alatt korrodálni, legyen az fém vagy akár kőzet. Véleményem szerint ez a sav valójában nem a lény vére, csupán egy rendkívül jól működtethető védelmi eszköz. Az, hogy magát a Xenomorfort miért nem „korrodálja”, arra újfent két biológiai példát hoznék fel. Elsőként magát az emberi gyomrot, amelyben szintén erős sav található, ám a gyomrunk egy olyan védőréteggel bír, amely megakadályozza, hogy ez a sav keresztülmarja azt, ezzel megrongálva más belső szerveket. A másik példa a futrinkafélék családjához köthető, amelyek képesek tejsavtartalmú váladékukat kilövellni, ha veszélyben érzik magukat, és ekkor nem is említettem még a hangyasavat sem. A játékokban és a filmekben volt már példa arra, hogy fizikai hatásra (fegyvertűz) az idegen lényegében szétrobbant, minden irányba fröccsentve a testében található anyagból, hogy ezzel is kárt okozzon az ellenfelében.

Az idegenek fejlődése ezzel még nem ért véget, ugyanis kellő feltételek mellett a Harcosokból, Herékből létrejöhet egy újabb, erősebb egyed, amely primer feladata a Királynő védelme. Ez a kaszt a Praetorian.

Praetorian

A Praetorian „kaszt” egyértelműen az expanded universe szüleménye, felbukkanása a videojátékokhoz köthető, s így sem a regényekben, sem a filmekben nem találkozhatunk ezzel a kreatúrával, bár egyesek úgy vélik, hogy az *Aliens vs. Predator: Requiem* című film PredAlienje nem más, mint egy Praetorian. Lehetséges, hogy az *Alien: Ármékhajszka* című regényben mégiscsak felbukkan egy Praetorian, ám a kötet fiatal Királynőként hivatkozik rá, amely részben elfogadható, ugyanis azt olvashatjuk, hogy a lény potroh részén már látható egy kezdetleges tojászsák, ám minden másban (a leírás alapján) az feltételezhető, hogy egy átalakulóban lévő Praetoriánról van szó. Ez a kaszt lényegében átmenetet képez a Herék/Harcosok és a Királynő között. Leginkább mint testőr védelmezik a boly úrnőjét, ám olyan esetben, ha az mégis elpusztulna, akkor képesek egy feromon hatására átalakulni ők is Királynővé. Kitin jellegű páncélzatuk is inkább emlékeztet a Királynőjére, ám a végtagjaik száma és a méretük (egyelőre) nem egyezik meg az uralkodóéval.

A Királynő – Regina Horribilis

A Királynő képezi a boly életének a központját, hasonlóképpen a földi rovartársadalma-kéhoz, mint például a méhekéhez vagy a hangyákéhoz,⁴ ám azokkal ellentétben sokkal-

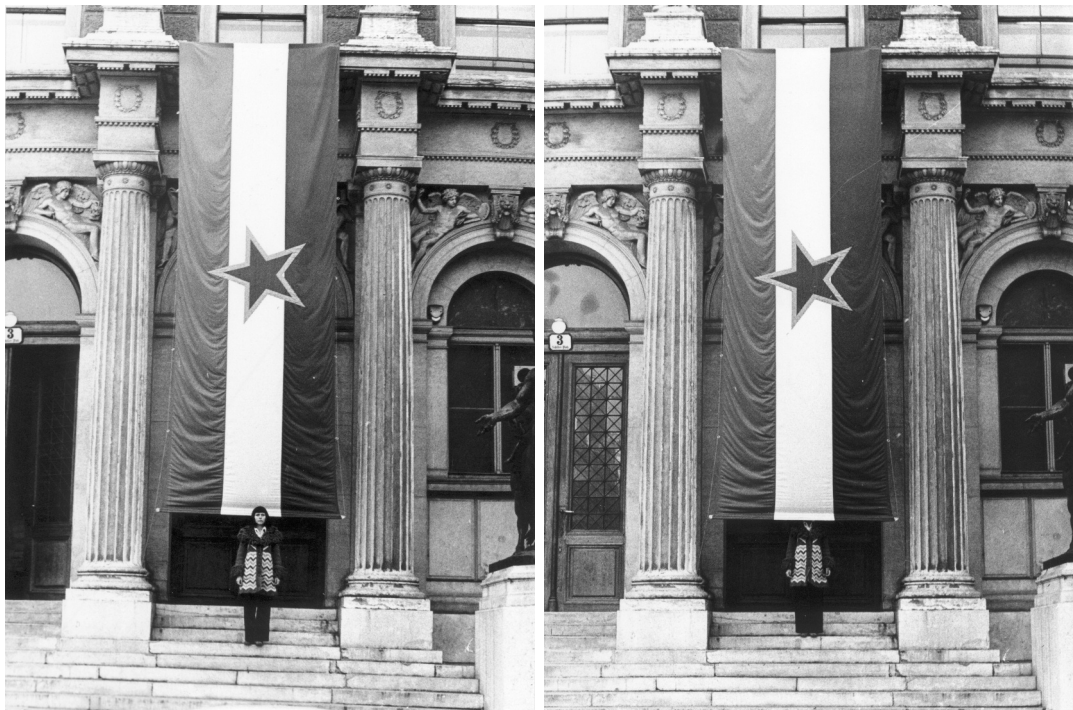
ta agresszívebben viselkedik, amennyiben a fészket támadás éri, vagy ha veszélyeztetve érzi magát. A hangyakirálynő a Xenomorffal ellentétben mozgásra képtelen, így könnyen elpusztítható (pl. Hangyászszün), és a méhkirálynő is néhány támadás után elpusztul, ezzel szemben az Idegenek Királynője ugyanúgy képes harcolni, mint bármelyik alárendeltje. Amennyiben a veszély elmúlik, úgy a Királynő ismét nyugalmi állapotba vonul, és a hasához csatlakoztatva megjelenik a tojászsák, amelyben létrejönnek a tojások.

A lény ereje és „szaporasága” miatt nagy tiszteletnek örvend a Ragadozók között, akik sportból, kihívásként vadásznak a királynőre, illetve azért, hogy elfogjanak egy-egy példányt, majd azokat a saját céljaikra, mint egy tenyészállatot használják (*Alien vs Predator*, *Aliens vs Predator: Préda*).

A Xenomorf Királynő jelentősen intelligensebb alárendeltjeinél, erre bizonyíték lehet az, hogy a *Bolygó neve: Halál*ban képes volt a liftet használni, további bizonyítékként szolgálhat az *Alien vs Predator*ban látható jelenet, amikor arra utasítja a Heréket, hogy tépjék fel a páncélzatát, hogy a kifröccsenő sav szétmarja a láncait. Érdekességként megemlíteném, hogy az *Idegenek a Földön* c. regényben tesztet végeznek el az egyik ilyen példányon, és megállapítják, hogy a lény IQ-ja 175. Ugyancsak az intelligenciáját (még ha ösztönszerű is) bizonyítja az, amikor Ripley behatol a fészekbe, hogy kimentse Newtot, a lángszórával fenyegeti a lényt, hogy elpusztítja a tojásait, amire a Királynő sziszegve hátraparancsolja a harcosokat

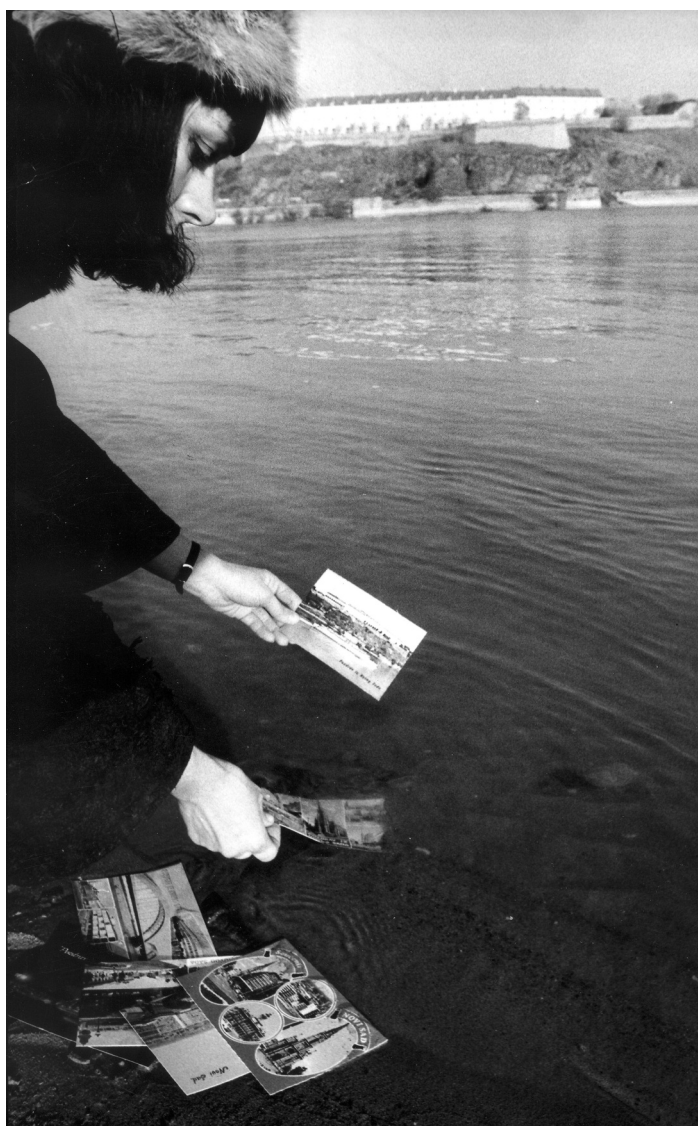
4 H. Nagy Péter mindezek mellett még szóba hozza az ún. vakondpatkányokat mint az emlősvilág „társas rovarjait”. Ez az analógia érvényes lehet a Xenomorfok társas világára, ám a vakondpatkányok viselkedése más szempontok alapján eltér az Idegenekétől, leg- alábbis sem a filmekben, sem az expanded univer- sumban nem találunk példát arra, hogy a lények meg- ennék egymás ürü- lékét. Vö. H. NAGY Péter, *Kolóniák = Uő., Extrák*, NAP Kiadó, Dunaszerdahely, 2008, 78.

Ladik Katalin: **Azonosulás**, akció, 1974

(a regényben olyan Herék is vannak, amelyek feladata speciálisan a tojások ápolása). A kommunikáció a filmekben sziszegésre/hörgésre korlátozódik, ám a regények (*Idegenek a Földön*-trilógia) tudatalatti kommunikációt mutatnak be. A regénykánon szerint ez ugyancsak szerepet kap a *Feltámad a Halál* filmregényben, amelyet azért is emelnék ki, mert ebben pontosabb leírást kaphatunk a genetikai emlékek felbukkanására, azaz a Királynő és a boly Alfa vadásza osztoznak Ripley emlékeiben, ugyanakkor Ripley klónja is ismeri az Acheroni boly emlékeit. Ez a momentum azt is hozza magával, hogy a lények minden egyes generációja intelligensebb lesz elődeinél – már természetesen akkor, ha elfogadjuk a rovar analógiát, szemben az első filmmel felállítottal. Ennek a klónozási, genetikai kísérletnek lesz eredménye az, hogy a Királynő a film végére megszüli az úgynevezett Újszülöttet, amelyen jelentős mértékben megmutatkozik a két faj genetikai kereszteződése.

Ladik Katalin: **Újvidék leúsztatása a Dunán**, akció, 1973

A tojásainak táplálására a Királynő létrehozta az úgynevezett pempőt, amely szintén hasonlatos a méhek által készítettével, amely emberi használatban (gyógyszerként vagy drogként) is alkalmazható. A *Királynő nevében* c. regényben olvashatjuk, hogy a pempőnek már egy kis része is jelentős pszichés és fizikai változásokat okozhat. A szer (az úgynevezett Tűz) szellemileg élénkebbé teszi a felhasználóját, erősíti a koncentrációképességet, mindezek mellett agresszívabb viselkedést is okozhat, fizikailag pedig sokkal erősebb és kitaróbb lesz tőle az ember. A Tűz hatásában olyan, mintha az ember speedet és angyalport használna egyszerre. Egyes feltételezések szerint (A *bolygó neve: Halál*) a pempő használatával a Xenomorfok létrehozhatnák egy Királynőtojást, ha a szükség úgy kívánja, ám van olyan feltételezés is, hogy elég egy egyszerű Herét táplálni vele, aminek következtében létrejöhet egy Királynő. Az *Acéltojás* című regényben ezzel szemben inkább a feromonális megváltozás lehet az oka az egyik Idegen átalakulásának.

A klasszikus Xenomorfok életciklusának végére értünk, ám a *Prometheus* c. film megjelenésével felvetődött pár gondolat, amelyet szeretnék röviden megválaszolni.

Xenomorfok a Prometheusban

A film (és a korai forgatókönyv-vázlatok) alapján sokan úgy vélték, hogy a történet végén látható lény, amely végeredményben a fekete anyagnak az egyik „végterméke”, nem más, mint a Xenomorfok őse. Ez valójában gyorsan meg is cáfolható: egyrészt a *Nyolcadik utas: a Halálban* látható űrhajó már jóval korábban lezuhant, így a tojások is már régebben a fedélzetén voltak, másrészt a *Prometheusban* az egyik kamrában olyan dombornyomású képeket láthatunk, amelyekeken egyértelműen kivehetők a Xenomorfok, illetve még egy klasszikus Arcmászó is. Bár maga a Deacon nem a klasszikus Xenomorf fázisokon keresztül jött létre (például nem egy Arcmászó implantálja a lárvát a Tervezőbe, hanem a fekete anyagból létrejövő Trilobita), ám a fajok közötti hasonlóság túl nagy, hogy figyelmen kívül hagyjuk.

A fekete anyag, vagyis az A0-3959X.91 – 15 kémiai anyag egy erősen virulens és mutációképes patogén, amelyet a Tervezők hoztak létre, és a filmben található ampulákban tároltak. Bár keveset tudni az anyagról, az mindenképpen bizonyos, hogy más a hatása belelegezve, vagy az anyaggal való fizikai kontaktust követően. Feltételezésem szerint a Tervezők azért hozták létre ezt a patogént, mert úgy vélték, hogy a Xenomorfok biofegyverként történő felhasználása még számukra is veszélyes, így a lények genetikai anyagát örökítették át ebbe az új fegyverbe, ennek köszönhető az a számos mutáció, amely az eredeti lényekre hasonlít.

Befejezés

Tény, hogy a kánon az elkövetkezendő időben változni fog, ez a tendencia lényegében minden egyes új audiovizuális epizódot követve normális folyamatnak tekinthető. Egy dolog azonban biztos: a Xenomorf, mint lény, továbbra is lenyűgözi majd a nézőket. Ahogy a példákblól láthattuk, ezeknek a kreatúráknak számos olyan tulajdonságuk, specifikumuk van, amelyek megtalálhatók a Földön. Pont ez a számtalan hasonlóság az, amely ezeket a lényeket Idegenből lassacskán Ismerőssé teszi mind a nézők, mind az olvasók számára.